

[Erhard Jakobsen.]

kan stå sammen om noget, der absolut ikke er populært.

Jeg kunne have ønsket, at den presse og de øvrige massekommunikationsmidler, som i den grad har været med til at undergrave tilliden til folketinget, til folketingets medlemmer, havde haft mulighed for at referere noget mere af alle de mange små ting, der er sket rundt omkring under udvalgsarbejdet. Jeg skal ikke blive for personlig, men jeg kunne have ønsket, om aviserne havde været i stand til at referere formanden for skatte- og afgiftsudvalget, hr. Stetter, i hans utrættelige arbejde for at hakke sig igennem denne uendelige række af detaljer, eller finansministeren fra bonderegeringen, fra træskoregeringen, minsandten en landmand, der sidder med hovedet fuldt af tal og kendsgerninger og ved besked med det hele; all right, han har været for stædиг i visse situationer, det ved vi, men det kan folk jo ikke gøre for; vi er, som vi er, både hr. Anders Andersen og jeg. Men det ville have fremkaldt respekt i offentligheden, om man havde været i stand til at konstatere, hvordan folk, der sidder i folketinget, arbejder, og jeg kan udvide personkredsen til en lang række andre partier og sige: det ville have fremkaldt fornøden respekt ude blandt vælgerne, om de i stedet for de glimt, de har fået af det, når det gik skørt til herinde, fik indtryk af det positive, saglige arbejde, som folk med mange timers indsats har præsteret. Så ville man få et andet billede, og det ville være det sande billede af dansk folkestyre.

Men all right, vælgerne må tro det, eller de må lade være, det afgørende er bare, at resultaterne nu taler for sig selv. Der er på tværs af alt, hvad alle ventede, skabt et forhandlingsresultat, som kan bære ikke bare i denne situation, men vil være i stand til at bære videre frem. Der er ikke slået noget i stykker, der er tværtimod skabt nyt grundlag.

Og så én ting til: jeg ved ikke, hvor mange gange det er skrevet, og hvor mange gange det også er sagt herinde, at det var en ulykke, at vi fik alle de mange små partier. Jeg tror, det har vist sig, at forhandlingssituationen har været noget blødere og noget mere perspektivrig, nu hvor der ikke længere kan drives blokpolitik på den gammel-dags facon. Den gammel-dags facon betød jo

i mange tilfælde, at partier, der reelt repræsenterede et mindretal i folketinget, tvang et andet parti til at gøre noget, som det ikke ville gøre, som var imod, hvad dette parti stod for, og derved fik man i folketinget flertal for noget, der i virkeligheden ikke var flertal for. Sådan arbejdede blokpolitikken. Den går ikke mere.

Jeg håber, at vælgerne, når de engang — og det varer sikkert længe — skal til at tage stilling til disse ting, vil kunne se denne udvikling og ikke vil lave om på det på anden måde, end at de gør de små partier bare en lille smule større og gør de større partier bare en lille smule mindre. Så tror jeg folkestyret får bedre vilkår.

All right, så skal jeg da lige lidt med i polemikken. Jeg skal afstå fra en polemik, jeg gerne ville tage op, og blot sige: det gøs i mig — bare sådan en lille smule, for man vænner sig til lidt af hvert — ved hr. Hilmar Baunsgaards bemærkninger om parcelhusejerne. Det gøs i mig, når jeg tænker på, hvad der regnede ned over mit stakkels hoved, da jeg to gange sidste år svigtede parcelhusejerne ved ikke at lade venstre, de konservative og de radikale komme til at behandle parcelhusejerne sådan, som hr. Hilmar Baunsgaard gerne vil behandle dem. Det var vist godt, man havde sin politiske fornuft i behold og ikke fulgte nogen der bare var ude på at komme til magten. Det gøs i mig, da jeg hørte lige den lille bemærkning, men det er jo ikke en sag, der skal afgøres i aften.

Og så én ting til. Et af de storpolitiske spørgsmål, der blev behandlet, var venstrepressens betydning for socialdemokrater. Se, det er noget, jeg kan tale med om. Hr. Christophersen skal ikke gøre sig nogen bekymring om, at der ikke er socialdemokrater nok, der læser venstrepressen. Jeg har i mange år, i den tid jeg var i socialdemokratiet, levet højt på venstrepressen, når det gjaldt om at komme i kontakt med socialdemokratiske vælgere. Jeg har nemlig været klar over, at det, det drejede sig om, var at sige noget ude på et venstremøde, sådan at 3-4 venstreblade slog det op på forsiden. Så vidste jeg nemlig, at 80 pct. af socialdemokratiets vælgere læste det dagen efter.

Formanden:

Jeg gør stiltfærdigt hr. Erhard Jakobsen